

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΓΙΑ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΗ ΣΥΡΙΑ;

Από τον
**Ιγνάτιο
Καϊτεζίδη***

Οι εικόνες που μεταδίδουν από τη Συρία τα μέσα ενημέρωσης για ακόμη μια φορά σοκάρουν. Ενας διαισώστης κρατά στα χέρια του ένα παιδάκι νεκρό. Λίγο πο πέρα, στην ίδια αίθουσα ενός κατεστραμμένου νοσοκομείου, μικρά παιδιά φορύν μάσκες οξυγόνου μετά τη χημική επίθεση με αέριο χλωρίνης. Σωροί πτωμάτων, τρομαγμένα πρόσωπα, παιδιά και χωρίς χαμόγελο, άνθρωποι που δεν ξέρουν αν θα είναι ζωντανοί την επόμενη ώρα.

ΑΥΤΟ ΤΟ ΕΡΩΤΗΜΑ μπορούν να το απαντήσουν μόνο αυτοί που σκοτώνουν που έχουν στα χέρια τους τη μοίρα τόσων αθώων. Ακόμη πο εντυπωσιακή από τη μαζική αυτή καταστροφή είναι η αδιαφορία των υπολοίπων, όλων

αυτών που κοιτούν χωρίς να πράττουν. Κυρίως των μεγάλων που συναντιούνται απόσαλάκωτοι στα σαλόνια των μεγάρων και στις απαξιωμένες συνεδριάσεις θεσμικών οργάνων, με ανακοινωθέντα ακατάσχετς μπουσόδολογίας και ωρές ευχών, αφήνοντας τα προβλήματα και τους ανθρώπους στην κακή τύχη τους.

Η γέτες με όλα τα γράμματα μικρά, που προσπαθούν να εναγωνίωσαν πείσουν πως συμπάσχουν με το δράμα των ζωντανών στην Αφρίν, στη Γουτα, στη Μουανταμίγια, πλην όμως ο πόνος οπαντέρα στην κάμερα έχει μικρή διάρκεια και άλλωστε τι φταίνε αυτοί αν όσοι πεθαίνουν γεννήθηκαν στο λάθος μέρος αυτής της Γης!

Ακόμη πο υποχριτική είναι η ομόφωνη υιοθέτηση από το Συμβούλιο Ασφαλείας του

ΟΗΕ απόφασης για προσωρινή εκεχειρία 30 ημερών ως πρώτο βήμα. Δυστυχώς το ειδικό βάρος του διεθνούς οργανισμού μάλλον αποδεικνύεται για ακόμη μια φορά ελλειμματικό, επιβεβαιώνοντας αυτό που είπε κάποτε ο αει-

Πιο εντυπωσιακή από τη μαζική αυτή καταστροφή είναι η αδιαφορία των υπολοίπων

πόλεμο που διαρκεί εφτά χρόνια; Τι νόημα έχει η εκεχειρία; Να ζήσουν οι άμαχοι ακόμη 30 μέρες προτού σκοτωθούν ή να «ξαναγεμίσουν» τα όπλα όσων σκοτώνουν;

Ποιο καθεστώς έχει τη δύναμη να σκορπά τον θάνατο με χημικά και να μένει αιτιμόρογτο; Αν το Συμβούλιο Ασφαλείας μπορεί και αποφασίζει ομόφωνα, γιατί δεν σταματά

αυτόν τον πόλεμο; Μέχρι σήμερα μετράμε 340.000 νεκρούς και εκατομμύρια πρόσφυγες. Σε ποιο νούμερο αρχίζουμε άραγε να ενδιαφερόμαστε;

Εδώ και εφτά χρόνια διεξάγονται συνομιλίες, αναλύονται σχέδια, πηγαίνονται καλοπληρωμένοι σύμβουλοι και συζητούν ιηγέτες κρατών. Κάθε νέα είδηση είναι χειρότερη από την προηγούμενη. Κάθε εκεχειρία αποτελεί βήμα πίσω, με την επόμενη μέρα πο βίαιη, πο αιματηρή. Κανείς δεν μπορεί να μας πείσει πως η οριστική παύση του πολέμου στη Συρία είναι αδύνατη. Μάλλον ασύμφορη είναι για όσους πουλούν όπλα και μοιράζουν τον κόσμο. Όλα τα υπόλοιπα είναι μια κακή παράσταση δήθεν ενδιαφέροντος και δήθεν συναισθημάτων.

*Δήμαρχος Πυλαίας - Χορτιάτη,
αντιπρόεδρος της Επιτροπής
Θεσμών της ΚΕΔΕ

